

Này! Mau Buông Cô Ấy Ra

Chương 55 : Chương 55

Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hoá

Vệ Bắc là kiểu lưu manh như vậy, từ trước đến giờ, trước mặt Diệp Sơ luôn cố gắng giữ thể diện, hôm nay có mẹ của anh ở sau lưng làm quân sư, nên đã trắng trợn vùng lên

Cả kì nghỉ đông, anh nghiêm nhiên trở thành khách quen của nhà Diệp Sơ, không chút kiêng dè cứ thế đi thẳng vào phòng Diệp Sơ.

Diệp Sơ rất buồn bực, lúc người nhà không chấp nhận Vệ Bắc cô rất phiền lòng, giờ người nhà đã đồng ý quan hệ của hai người, cô lại càng phiền lòng.

Khó khăn lắm mới được yên ổn, ở trong phòng đọc tư liệu nghiên cứu, thì tên Vệ Bắc kia lại im ỉm tiến vào, ôm chặt lấy cô, nói gì cũng không chịu bỏ tay ra.

Diệp Sơ ngại mấy người ở phía ngoài, không dám nói to, nên đành nhỏ giọng khuyên anh buông tay ra

Dụ dỗ mãi tên nhóc kia mới miễn cưỡng bỏ cô ra, sau khi buông tay ra khỏi hông, người nọ lại đè cô ra hôn

Đã hôn thì thôi, tay lại không đành hoàng, sờ loạn trên người cô.

Cũng may, mẹ cô ở ngoài gọi hai người ra ăn cơm, lúc này Vệ Bắc cầm thú mới chịu ngừng lại, tay ngừng, miệng cũng ngừng, ở đó bất mãn nói thầm: “Không ăn một bữa cũng chẳng chết”

Diệp Sơ cầm sách đập vào người anh một cái, nghe thấy tiếng vang chắc nịch, cô nghĩ thầm, bộ dạng cường tráng như này, muốn đối cũng khó

Kể từ khi Tần Dao cũng ông xã đến nhà bọn họ đánh mấy ván mặt chược, thái độ của Lưu Mỹ Lệ đối với Vệ Bắc cũng thay đổi hẳn, điểm

này có thể nhìn thấy rõ ở bàn thức ăn.

Cá chẻm hấp, thịt kho tàu, thịt viên nấu bắp cải, khoai tím xào thịt băm... Mỗi món ăn đều để trước mặt anh

Vệ Bắc cũng không khách khí, có cái gì ăn cái đó, tiêu diệt sạch sẽ

Người nấu ăn thích nhất là món ăn của mình được ăn sạch, Lưu Mỹ Lệ cũng không ngoại lệ, nhìn món ăn hợp khẩu vị mọi người, cũng cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn

“Diệp Tư, còn cũng ăn nhiều chút, Tiểu Bắc khẩu vị thật tốt a” Lưu Mỹ Lệ nói xong, gấp một miếng thịt vào bát con gái

Diệp Sơ nghĩ, bởi vì tên đó, nên khẩu vị của con mới không tốt, không hiểu tại sao, cô cứ có cảm giác, tên kia miệng đang ăn cơm, nhưng trong lòng cũng đang tính toán ăn mình,

Loại cảm giác bị người khác khống chế, thật đúng là khó chịu

“Tiểu Bắc, cháu chuẩn bị đi thực tập sao?” Diệp Kiến Quốc vốn không lên tiếng, bỗng nhiên hỏi

“Còn một học kì nữa ạ” Vệ Bắc thành thật trả lời.

“Vậy cũng không còn lâu nữa, tự mình tìm chỗ thực tập sao?”

“Việc này trong trường sẽ sắp xếp ạ, sẽ có thư giới thiệu và lí lịch gửi về bộ công an ở địa phương ạ”

“Ở quê sao?” Diệp Sơ khó khăn nuốt miếng thịt trong miệng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vệ Bắc: “Anh về đây thực tập?”

Vệ Bắc liếc nhìn Diệp Sơ, nói : “thế nào, em muốn anh đi thực tập ở xa sao?”

Diệp Sơ dĩ nhiên không có ý đó, anh có thể về đây thực tập, đối với sự xa cách của bọn họ mà nói, đó là một chuyện không thể tốt hơn

Chỉ là, không nghĩ tới đã nhanh như thế, anh đã đi thực tập rồi còn mình thì sao?

Diệp Sơ nhớ tới mấy anh chị khoá trước, người nghiên cứu, người tìm việc làm, người có điều kiện hơn thì đều ra nước ngoài

Không biết giờ này sang năm, cô sẽ làm gì đây?

Diệp Sơ nghĩ thế mà không khỏi thấy mờ mịt

Kì nghỉ đông qua đi rất nhanh

Vệ Bắc trở lại trường học, Diệp Sơ cũng đi học, hai người lại xa nhau, thời gian lại trôi qua vùn vụt, chớp mắt đã đến ngày mừng một tháng năm

Ngày mừng một tháng năm nhà trường cho nghỉ ba ngày, Vệ Bắc không quay lại, Diệp Sơ cũng không có ý định về nhà, muốn ở lại phòng, ngủ ba ngày tiện thể thư giãn một chút

Vốn tưởng trong phòng kí túc xá ba ngày này chỉ có một mình cô, kết cục là được một ngày đầu, Diệp Sơ liền thấy Tưởng Phương Phi kéo hành lí quay lại.

Bình thường Diệp Sơ không nói nhiều với cô, nhưng lần này cảm thấy có chút kì lạ, chỉ hỏi cô ta có chuyện gì vậy

“Ai, đừng nói nữa, đợi một ngày một đêm dĩ nhiên là xe có trục trặc, không đi được” Tưởng Phương Phi tức tối trả lời, vút hành lí trong tay vào chỗ của mình

Cứ lẩn lộn bên ngoài một ngày một đêm cuối cùng không về được nhà, quả thực cũng không dễ chịu.

Diệp Sơ an ủi cô ta vài câu cho phải phép, rồi không nói gì thêm, quay đi lên mạng.

Tưởng Phương Phi cất xong hành lí, cũng đi tắm rửa rồi lên giường ngủ, chẳng nói câu nào.

Hai người nước sông không phạm nước giếng chung sống hai ngày, đến tối ngày nghỉ thứ hai thì trong phòng bị mất điện

Lúc đó Diệp Sơ đang tắm, bỗng nhiên đèn tắt phụt, lại càng hoảng sợ, cô vội vã lau khô người rồi để nguyên tóc ướt đi ra.

Trong phòng tối đen như mực, Tưởng Phương Phi ngồi nghịch điện thoại di động

Diệp Sơ kéo cái ghế ngồi xuống, trên đầu vẫn còn ướt, không có mấy sấy, đành ngồi ngẩn người trên ghế chờ cho tóc khô tự nhiên

Trong phòng nhất thời im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bàn phím điện thoại di động của Tưởng Phương Phi.

Không biết đã trải qua bao lâu, bỗng nhiên Tưởng Phương Phi hỏi một câu: “Thật ra cậu vẫn rất ghét tớ sao?”

Một câu nói khiến Diệp Sơ đang buồn ngủ liền bừng tỉnh, cô vụng về lên tiếng. Chờ đến khi đã nghe rõ lại, cô mới nhận thấy những lời cô ấy vừa nói đều đúng, nhất thời có chút xấu hổ

Đối mặt với biểu hiện của Diệp Sơ, Tưởng Phương Phi không hề tức giận mà cười cười tự giễu: “Tớ biết cậu vẫn còn để ý đến việc đó mà”

“Cái gì cơ?” Diệp Sơ lại không phản ứng kịp

“Đừng có giả bộ, cậu biết thừa việc tớ nói đến” Tưởng Phương Phi cắt lời cô: “Sự việc kia, đúng là tớ không tốt, là tớ đã quên đóng cửa, khiến kẻ trộm lẻn vào, không hề có liên quan đến cậu”

Lúc này Diệp Sơ cũng đã theo kịp tốc độ của cô ta, liền thốt lên: “Thế nhưng những lời khi đó cậu lại không nói như vậy”

“Cậu quả nhiên đã sớm biết...” sắc mặt Tưởng Phương Phi liền thay đổi, chậm rãi nói: “Thật ra so với cậu, thì tôi thấy chán ghét bản thân mình hơn, năm trung học, đối với tôi mà nói, nhà nghèo, thành tích học tập tốt, tôi đã cố gắng để có thể thi đỗ trong khi những người khác thì thi

trượt. Nhưng cho đến khi lên tới Đại Học, nơi này có rất nhiều người ưu tú, dù tôi có cố gắng thế nào cũng không thể sánh bằng người ta. Sau đó tôi tự an ủi mình, không sao, chỉ cần tôi không nói, sẽ không ai biết nhà tôi nghèo. Tôi chưa bao giờ xin vay vốn đi học, chưa bao giờ đi làm thêm, vì tiết kiệm tiền mua điện thoại di động, tôi phải giả vờ giảm cân để nhận cơm..

Đến khi tiền quỹ lớp bị trộm, tôi cảm thấy mình sắp chết rồi. Diệp Sơ, cậu là người tốt, nhưng ngoại trừ lừa cậu, tôi thật sự không biết kiếm đâu ra tiền”

Tưởng Phương Phi nói đến đó, Diệp Sơ đã thấy bối rối

Mỗi người đều có một bí mật không muốn để người khác biết, thế nhưng cô lại không nghĩ tới việc này đối với cô bạn đáng ghét cùng phòng, chuyện xưa của hai người, hoá ra là như vậy.

“Kỳ thực ngày hôm qua tớ không trở về nhà là bởi vì trong nhà gọi điện thúc giục tớ đi vay vốn đi học, tớ đã đem trả lại vé xe, rồi bỗng nhiên cảm giác được ba năm nay, trừ tôn nghiêm của bản thân, tớ chẳng còn lại gì. Người trong nhà không hiểu, bạn bè và thầy cô giáo không ai nói lời thật lòng. Ngay cả cậu, Diệp Sơ, cậu từng coi tớ là bạn tốt, tớ lại tự tay chôn vùi tình bạn của chúng ta, tớ thật sự xin lỗi”

Tưởng Phương Phi nói xong, cố nở nụ cười, rồi đứng lên đi ra ngoài

Nghe cô ấy nói, Diệp Sơ bị xúc động, rất lâu sau mới bình tâm lại, sợ cô ấy ra ngoài làm chuyện điên rồ, cũng chưa kịp thay quần áo vội vàng đuổi theo.

Cô chưa đi xa, một người đứng ở ngã rẽ trên cầu thang đưa mắt nhìn bầu trời đêm qua cửa sổ, nhận ra có người đi tới, Tưởng Phương Phi quay đầu, nhìn Diệp Sơ cười nhạt: “Sao? Cậu sợ tớ đi tự sát sao? Yên tâm đi, tớ yếu đuối như cậu nghĩ sao?”

Diệp Sơ không trả lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Những lời cậu vừa nói...”

“Nhưng lời này, cậu cứ coi như là nằm mơ đi, tớ đã kiên trì được ba năm, cũng không định thay đổi gì, chẳng qua là cảm thấy có lỗi với cậu mà

thôi”

Cô ấy đã nói đến như vậy, Diệp Sơ cũng không tiện nói thêm gì nữa, song, trong lòng cô bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện

Con người sống trên đời, rốt cuộc là vì điều gì?

“Vì em”

Diệp Sơ gọi điện thoại, hỏi Vệ Bắc vấn đề này, Vệ Bắc đã trả lời cô hai chữ

“Em hỏi thật, anh đừng có nói đùa”

“Sao lại nói đùa được? Anh vì em mới cố học Đại Học, em còn không nhớ những lời khi đó sao?”

Diệp Sơ im lặng: “Sao anh không nói luôn anh sinh ra là vì em đi?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, anh lại thốt ra một câu: “Cũng có thể”

Diệp Sơ: “...”

“Em đừng có đoán mò, khi sống trước đây, anh không biết mình sống vì điều gì, chỉ sống và sống rồi mới tìm được mục tiêu, em chính là mục tiêu của cuộc đời anh, bản thiếu gia đây ánh mắt không tệ chứ?”

Diệp Sơ bị lời của anh làm cho tức cười, cúp điện thoại, trong lòng lại có chút run rẩy

Một nửa là vì những câu nói của Vệ Bắc làm cho cảm động

Một nửa là vì cảm thấy có chút mơ hồ

Tưởng Phương Phi nói, cô ấy sống vì tôn nghiêm bản thân

Vệ Bắc nói, anh sống vì cô

Còn cô thì sao? Cô gắng sức thi lên đại học, là vì điều gì?

LINK Truyện:

Này! Mau Buông Cô Ấy Ra <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nay-mau-buong-co-ay-ra-3765823.html>

LINK Chương này:

Chương 55

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nay-mau-buong-co-ay-ra-3765823/chuong-55.html>